

Een wijk die we de onze noemden

Ik heet Andrés, maar m'n homies noemen me Iffe. Misschien schrijf je Iphe, ik weet niet, ik schrijf het nooit op. Eigenlijk is het een nerdy bijnaam. Maar wat doe je eraan – het begon toen ik vier jaar geleden m'n iPhone van m'n broer kreeg. Ik was de eerste van onze groep die zo'n fonna kreeg, en ik digde hem echt.

Shit, wat was ik er blij mee, frunnikte er vaker aan dan aan m'n jointroller, meer dan aan m'n eigen bana. Uiteindelijk flipten de anderen omdat ik altijd opgeslokt was – toen werd ik Iffe, *the iPhone sucker*.

Ik had de telefoon gekregen van Javier. Mijn broer.

Mama wachtte buiten de rechtszaal. Het sneeuwde een beetje. Ik had te weinig aan en rilde. Mama zag er verdrietig uit, net als altijd toen Javier en ik jonger waren. Als de maatschappelijk werksters hun pissige mailtjes stuurden, de mentoren belden en de smerissen midden in de nacht voor de deur stonden en een huiszoeking hielden op zoek naar wiet of gekakte mobieltjes.

Soms vroeg ik me af hoeveel ze eigenlijk kon hebben, of er een dag zou komen waarop de druk te groot werd en het zou knallen, als ze zeg maar zou exploderen. Toch had ik ook het gevoel dat ze voor ons alles zou doorstaan: ze was gemaakt van moederstaal. Een legering van vlees, bloed en tranen.

Ze omhelsde me. We liepen naar een hoek van de wacht-ruimte. De sneeuw lag nat tegen het raam naar de straat. Er

waren anderen die naar dezelfde rechtszaak zouden als wij,
maar we wilden nu niet met ze praten.

Ze zei: '*Estoy nervioso*. Meer dan ooit.'

Ik zei: 'Ik ook. Maar hij redt het wel.'

Mama keek me aan: weer die ogen. 'Denk je?'

'Dat doet ie toch altijd?'

Ik wou dat ik het zelf kon geloven.